

I den forbindelse kan man diskutere, hvad fordelene er. Er det en fordel at leve i usikkerhed eller at vide, at man er ilde faren? Det afhænger lidt af temperament, men jeg vil nok tro, at de kommuner, der får at vide, at de i fremtiden via DUT skal betale så mange penge ekstra, nok vil sige: Så hellere have usikkerheden. Det er klart, at der er nogle kommuner, der vil være glade, for de får penge. Det kan de se.

Det andet, der er problemet, er selvfølgelig, at der også er nogle skoler, der svæver i usikkerhed. Nu kan jeg forstå, at der ligger en garanti for Nordjylland, men jeg tror nu alligevel, at det ord garanti i den forbindelse skal tages med et vist forbehold, for sådan noget kan man jo ikke garantere. Der er produktionsskoler i Nordjylland, som måske kommer til at lukke, eller der er skoler andre steder i landet, det er jo ikke afgørende, om det er i Nordjylland, om det er på Skagen eller i Arden, eller om det er andre steder i Danmark, der er risiko for lukning. Den situation, vi altså står i, er, at der er nogle skoler, som også kommer til at leve med en usikkerhed, hvor de sådan set havde større sikkerhed før.

Så er der endelig det aller alvorligste. Det er selvfølgelig, at der er nogle unge mennesker, som får et uddannelses tilbud mindre, eller som får et uddannelses tilbud, som ligger længere væk end hidtil. Jeg nævnte i går – tilfældigvis – at hvis Skagen Produktionsskole lukker, skal de unge mennesker til Frederikshavn, hvis de skal finde en produktionsskole. Der er i øvrigt en glimrende produktionsskole i Frederikshavn, men det er ikke sikkert, at de unge mennesker værdsætter den glimrende skole i Frederikshavn, når de nu skal tage futtoget fra Skagen til Frederikshavn.

Det er jo et spørgsmål om, hvad vi vil prioritere i uddannelsessystemet, og hvordan vi vurderer mulighederne for, at de unge mennesker får uddannelse. De unge mennesker, vi her taler om, er fortrinsvis unge mennesker, som har prøvet noget andet, som har haft mindre held med det, de har været igennem, og som via en anden pædagogisk indsats skal prøve at rejse sig igen.

Man spørger de unge mennesker: Hvad kan du? Er der slet ikke noget, du kan? Og så viser de unge mennesker, at de faktisk kan noget, for alle kan noget. De har hele tiden været stillet over for det der: Nå, kan du ikke det, så må du se at lære det. Det er den pædagogik, som vi er ved at fjerne, fordi de unge mennesker så ikke længere kan få det tilbud i samme omfang som hidtil.

Som sagt forventer vi med stor spænding undervisningsministerens tilbagekomst som en aktiv minister, som benytter sig af Folketingets talerstol, og som bruger dette forum, dette parlament, til en dialog, til en parlamentaren med os andre parlamentarikere her i Folketinget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Frandsen. Det bliver fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Også jeg er egentlig lidt ærgerlig over at skulle forlænge denne sidste mødedag, men det forekommer alligevel bemærkelsesværdigt, at ministeren hidtil ikke har villet begrunde sammenhængene i lovforslaget. Det er altså interessant for os at vide, hvad det er, der i den grad gør, at det her er et logisk og godt forslag.

Jeg synes også som de øvrige ordførere, at fru Tina Nedergaard, Venstres ordfører, gjorde et udmærket stykke arbejde i går, specielt når man tager råmateriale, altså lovforslaget, i betragtning.

Vores forventning til ministeren er ikke sådan en gang, »hvad du siger, er du selv«. Det, vi gerne vil have svar på, er, hvad der er det gode ved dette forslag. Forslagets formål, og jeg læser op fra forslaget, er:

»Hovedformålet hermed er at sikre en aktivtetsudvikling, der harmonerer med ønsket om, at flest mulig unge får en kompetencegivende uddannelse.«

Der skal altså gå færre på produktionsskole. De skal noget andet i stedet for, må vi forstå.

Ministeren har selv i forbindelse med behandlingen af L 3, som vil sende alle de unge rundt om Ungdommens Uddannelsesvejledning, oplyst, at der efter hendes mening ikke går nogle unge på produktionsskolen, der falder uden for målgruppen. Målgruppen for produktionsskolen er unge, der ikke har andre alternativer.

Men hvis det er formålet, hvorfor så betalingsforskellene? Hvorfor skal det være sådan, at den kommune, som har en produktionsskole, og som derfor betaler grundtilskud, skal bære denne udgift alene, før man har sendt en eneste elev på skolen, hvorimod nabokommunen, som ikke har en produktionsskole, og som ikke betaler grundtilskud, kan sende sine elever hen på skolen uden overhovedet at betale en del af